

Cafer Konstantinopolis de

– Şenol Durmuş · 11 Mart 2011

Akşam karanlığı Topkapı otogarının üstüne çökerken, yoğun kalabalık yine sahnede idi. Anadolu'nun dört bir yanından gelen otobüsler binlerce yolcusunu boşaltırken, binlercesini de geri yüklüyordu. 12 Eylül askeri darbesi daha yeni yeni insanlara huzur, güven ortamını sağlamış olacaktı ki, seyyar satıcılar dahi insanlar mutlu sayılırdı. Çorap pantolon satanlar bir yana, şerbetçiler, ayrıncılar hep bir ağızdan haykırıyordu. Kaset satanların tezahagında hoparlörden bağırarak arabesk sanatçıları da bu orkestra da başroldeydi.

Devriye gezen askerler de üstüne düşen vazifeyi elbette ihmal etmiyordu. Şüpheli şahıs ya da hain olma ihtimali olan insanların suratları inceleniyordu. Kahraman askerlerin işi gerçekten zordu. Karınca gibi kaynayan otogarda kime bakmışlarsa da tek bir fotoğraf görüyorlardı. Kalın bıyıklı, kısa boylu, kumaş pantolonlu, ceketli adamlar aynıydı. Sanki bir kalıptan çıkmış insanlardı. Aynı bıyık, aynı yüz, aynı elbise ama binlerce adam. Yoğun kalabalıkta bir adam dikkatlerini hemen çekti. Elinde Tahtakale işi, tahta kırmızı bavulla yürüyen adamın ayakkabılarından çıkan kıvılcımlar gerçekten dikkat çekiciydi. Onbaşı onu sert bir ses tonuyla durdurdu..

"Hoop hemşerim, dur bakalım kimliğini çıkar. Ayakkabında ne taşıyorsun? Mermi, barut falan olmasın. Çıkar şu ayakkabıları."

Mavi bereli iki komandodan biri tüfeğine mermiyi sürmüştü. Kısa boylu, yarım kel kafalı, kahverengi çizgili takım elbiseli adam mermiden daha hızlı davranıyordu. Kırk dört numaralı iki pabuç çoktan çıkmıştı, sahneye. Askerlerin postal ucunda emre hazırды.

"Gardaş yanlış anlamayın, memlekete kesin dönüş yapıyorum. Bu ayakkabıları da Mahmutpaşa'dan bir Ermeni usta'dan aldım... Hakiki köselidir. Asfaltta kaymasın diye kenarlarına hakiki çelikten ince parçalar yerleştirmişti. Bazen sürtünmeden olacak ki ateş çıkarıyor. Bana Cafer kalfa derler. Aksaray'da bilim insanlarında ustalık yaptım. Yirmi küsur senedir buradayım. Artık memlekete kesin dönüyorum. "

Askerler Cafer Kalfa'nın ayakkabılarına bakarken onun adeta yalvaran, gülümseyen yüz ifadesinden, konuşmasından güvenilir bir insan olduğunu hissediyordu. Onlar da gurbetteydi... Bu adam da onlardan biriydi. Bir askerın dayısına, dedesine benziyordu. Diğerinin amcasına, komşusuna benziyordu. Adam hala köy kokuyordu. Yirmi yıl geçmesine rağmen kokuyu üzerinden atamamıştı. Onbaşı sorumluluğun gereği olacak ki asık suratını daha da asıyordu. İçindeki mutluluğu bu şüpheli şahısa hissettirmek kesinlikle göreviyle bağdaşamazdı.

"Tamam hemşerim sana inandık... Giy ayakkabılarını ama bana kalırsa sen gene eskisi gibi lastik

ayakkabılarını giy. Bu şehir ayakkabıları bile adamın başını derde sokar. Görüyon değil mi? Hadi sana iyi yolculuklar, al kimliğini de."

Hızlı bir şekilde ayakakbısını giyen adam kafasını kaldırdığında iki asker çoktan yok olmuştu. Cafer kalfa da mutluydu. Mırıldandı...

"Ulan biz bu askerle dünyayı fethetmezsek anam avradım olsun."

Cebinden çıkarttığı bilete baktığında hareket saatine on dakikalık bir süre kalmıştı. Valizini kaptığı gibi koşar adım "Fetih" turizmin bürosuna ulaşmasına üç dakikalık bir süre yetti. Muavine valizi teslim ettikten sonra koltuğa numarasına baktı. Gülümsüyordu. Cam kenarı onundu. Oturur oturmaz tesbihini çıkardı. Sallıyordu. Çektikçe çekiyordu. Tespihten fazla ses çıkmış olacak ki az sonra muavin uyararak zorunda kaldı.

"Abi önde hasta yolcular var. Sana zahmet şunu sessiz salla, rahatsız olmuşlar."

Muavini ikazı onu üzse de olgunlukla karşıladı...

"Olur gardaş, olur. Moralim biraz bozuktu, eyvallah, biz her yola uyarız."

Başını cama dayadığında aheste aheste çekiyordu. Düşünceliydi Cafer kalfa. Koca yirmi sene İstanbul'un toprağını çiğnedikten sonra bu şekilde dönüş onu rahatsız ediyordu. Eşek yüküyle para kazanmıştı. Şimdi ise cebinde bir eşek alacak kadar parası yoktu. Nerede hata yapmıştı? Hangi yüzle köyüne dönecekti. Ya oradakiler duymuşsa ne derdi acaba?

"Selamın Aleyküm gardaş herhalde ben yanındaki koltuğun sahibiyim."

Fırça bıyıklı, kalın kaşlı, tombul bir adam başında dikilmiş ona bakıyordu. Onun da elinde bir tesbih vardı. Konuşma tarzı yüz ifadesi, aynı bakışlar. "Bizim kasabadandır" diye düşündü.

"Buyur hemşerim geç otur ne demek.. Yalnız koltuklar biraz dar, yol bitene kadar helak oluruz, vallahi billahi."

Adam gülümseyerek oturduğunda sigara paketini çıkartarak ikram etti.

"Adım Haydar. Dikenköyde otururum. Sütçü Salih'in torunuyum duymuşsundur belki."

"Duydum ama bir kez sizi köye gelmiştim. Bir gelin almıştık. Bana da Cafer kalfa derler inşaat ustasıyım. Artık bıraktım köye dönüyorum. Bu İstanbul'un Allah belasını versin. Ne şerefsiz şehirmiştir."

Haydar gülüyordu.

"Deme be.. Vallahi billahi ben de kesin dönüştüyüm. Kismetse bir daha da adım atmam. Tamı tamına koca on beş sene Eminönü sebze halinde hamallık yaptım. Parayı tutmadık. Yedik, bitirdik. Allah'tan dört

inek parasını sermaye ettim. Şimdi köye varır varmaz onları alacağım. Seneye dört olur sekiz. Öbür sene on altı. Artık kısmet."

Başını yeniden cama dayadı. Düşündü. Değil dört inek, bir eşek parası yoktu. Cafer kalfanın düşünceli tavrı Haydar'ın dikkatini çekti.

"Yedin di mi hemşerim?"

Birden afalladı. Dehşete kapıldı. Suratı kıpkırmızı oldu.

"Ne soruyon, ne diyon hemşerim, neyi yedin? Ne demek istedin?"

Adam eliyle Cafer kalfanın omuzuna vururken kahkahalarla gülüyordu.

"Paraları toprağım, paraları diyom. Sen de Beyoğluna takıldın mutlaka. Bundan eminim. Oralara takılan iflah olmaz. Ben de bir ara takıldım. Adamın parası da gider, her birşeyi de gider. Öyle değil mi hemşerim?"

Cafer kalfanın dili damağına yapıştı. Konuşamıyordu. Anılar, yaşantı geçmiş, Beyoğlu geceleri gözünde sahnedeydi. Otobüs hareket ettiğinde başını yine cama dayadı. Haydar durmadan konuşuyordu. Onun söylediklerini artık duymuyordu. Nerede o hatayı yapmıştı. Neden yapmıştı? O gece olmuştu. Yirmi yıla bedel bir geceydi.

O gece...

1970'li yılların ortası en parlak günleriydi. Cebinde kalın bir deste para ile yine mutlu yuvası Beyoğlu sokaklarına fırlamıştı. Hala arayıştaydı, hayatının kadını arıyordu. Geçtiği sokaklardaki pavyon nöbetçileri, ayakçıları, tombalacıları, köfteciler, dilenciler hemen herkes saygı duruşunda ona sevgilerini sunuyor "Bir emriniz var mı?" diye soruyordu. Bu iltifatlar karşısında çöşerken, içinde adeta kabaran bir denizin dalgaları, fırtınaları çarpışıyordu.

Öyle şaşırmıştı ki bazen aynı sokaktan iki üç kez geçiyordu ama o bunun farkında değildi...O gece daha çok sarhoştı. Buna rağmen tespihini kopartırcasına sallarken, kaytan bıyıklarını da acımasızca çekiyordu...Üstelik yumurta topuk, sivri burun, hakiki kösele ayakkabıların her zaman olduğu gibi asfaltta çıkarttığı kıvılcımlar görenlerin yolunu bir anda değiştirmesine neden oluyordu...Adımları çok sertti... Onu tutmak mümkün değildi...Biliyordu ki burası Beyoğluydu..Delikanlı adamın İstanbul da tek adresiydi Beyoğlu...Tek kanat yürüyüşü ile yanlamasına yürürken rahmetli kabadayılardan, delikanlının önde gideni Balatlı Yengeç Kemali aratmıyordu... Bir sokakta çok ışıklı, havalı tabelaları olan bir pavyon onun dikkatini çekmişti. Yabancı bir müziğin sesi sokağa kadar yayılmıştı. Gerçek bir Anadolu erkeği harbi bir Asyalı olan Caferin sevdiği müzik aslında türkü, ve davul zurnaydı. Bu yabancı hatta gavur

müziği onu şaşırtmıştı. Töresine, örf adetine ters olan bir şeydi bu...Orta Asyadan, dört nala geldiği bu şehrin bu yabancı toprakların bazı adetlerine hala alışamamıştı..

O "Uzun İnce Bir Yoldayım" türküsüyle büyümüşü. Askerliğini ise "Yaylalar Yaylalar" türküsüyle bitirmişti. Askerlikten sonra ise müziğin yeni akımı olan türkülerin hit parçası "Eşeği Saldım Çayıra" ile bugünlere gelmişti. Şimdilerde ise derbeder dünyanın lanet olası bezgin hit parçası olan -"Batsın bu dünya" ile hayata yürüyordu.

Fakat bu müzik hoşuna gitmişti. Bu nasıl bir müzikti? "Fang -Fing -Fong -Das -Dus" sesleri ince yumuşak duygularını okşamış hatta ölü aletini bile diriltmişti. Hayat buradaydı işte, onu çağırıyordu."Tövbe, tövbe estafurullah" çektikten sonra sarhoş ama bir o kadar emin adımlarla pavyonun merdivenlerine ayaklarını atmıştı. İçerisi diğer pavyonlara benzemiyordu. Daha renkli daha da lükstü. Garson onu büyük bir konuksever havasında hemen küçük bir masaya oturttu. Etrafına baktığında pistte çılgınca oynayan kadınları, erkekleri gördü. Loş ışıkta seçemediği insanlar vardı. Kalabalık hareketli bir yerd. Kadınların erkeklerin giyim kuşamları her şeyleri farklıydı. Bunlar turistti mutlaka...Bıyıklarını çekerken farkında olmadan mırıldanıyordu...

"Ulen bu yavaşklar ne diye tepinip duruyor, tövbe, tövbe"..".

Hayatında ilk kez turistik bir yere girmişti. Sarhoş beynine rağmen rakı söylemenin gereksiz olduğunu düşünerek bira istedi. Meyve çerez, bira kısa bir sürede huzuruna getirilmişti. Kimse kadın ister misin; yahut arkadaş lazım mı diye sormadı.Bu durumu birkaç dakika içerisinde çözmüşü. Demek burada herkes kendi işini kendi görüyordu. Gavur gavur da olsa medeni insandır herhalde diye düşünerek birayı içmeye başladı. Etrafında dönen eğlence ortamı onu az da olsa memnun etmişti.Bir yandan birasını içerken, diğer taraftan gözleriyle etrafı bir radar gibi tarıyordu.

İşte onu ilk gördüğü andı bu yer. Bar'ın sonunda oturan sarışın ona bakıyordu...Önce inanamadı, acaba ona mı bakıyordu. Fark ettirmeden arkasına ve yanındaki diğer masalara baktı. Bir masada kadınla erkek muhabbet ederken, diğer iki masa ise zaten boştu. Şaşkınlıkla birkaç kez daha baktıktan sonra emin oldu. Evet sarışın bluejeanlı t-shirt lü kadın ona bakıyordu. Evet kesinlikle ona bakıyordu. Her erkek gibi koltukları kabarmıştı.

İçindeki ateş gittikçe çoğalıyor fakat ne yapacağını bilemiyordu. Diğer pavyonlarda olsaydı çoktan sarışının masasına, hatta kucağına bile oturmuş olurdu. Sadece şef garsona bir onluk verirdi, sorunda çözüldü. Ama burada bilmediği bir alanda bu işi nasıl yapacaktı? Sarışın kadında öyle bir bakıyordu ki sanki kaybettiği kocasını bulmuş; yahut ölmüş babasını yeniden görmüş gibiydi... Bakışlar çok şey ifade edebilirdi. Bilirdi bunu pavyon deneyimlerinden.Çoktan Kadir duruşunu almış, sert erkekçe gözlerini dikmiş bakıyordu. Kalın bıyıklarını habire sağlı sollu çekerken, ışık saçan gözleri ile adeta..

“Seni istiyorum” diyordu. “Sen benimsin Tanrı ikimizi yarattı sadece, bu gün için..Gel bu gece, gecemin kadını ol” diyordu.

İki tarafta gözleriyle de olsa uzaktan konuşuyordu.Tek endişesi sarışının yabancı olması ihtimaliydi.Düşünüyordu..Bu açığı da elbette bir şekilde kapatabilirdi. Yabancı dili yoktu ama doğduğu andan beri gururla taşıdığı aleti vardı. Ana meselede bu değil miydi? Bir kadın ve bir erkek hangi amaçla bir araya gelebilirdi ki?... Onun dili varsa onunda aleti vardı. Hem gavur karıları Türklerin aletine hayran olduğundan buralara kadar gelmiyor muydu?...O bunları düşünürken garsonun sertçe koyduğu bira ile irkildi. Beşinci bira gelmişti ve O masadaki meyveyi, tuzlu fıstığı hem de kabuklarıyla yemiş silip süpürmüştü. İri kıyım garson ona tuhaf bir şekilde bakıyordu.Şuursuz bir şekilde önüne ne geliyorsa o gece yiyor içiyor yutuyordu..Tüm cesaretini topladıktan sonra bir elini cebine atıp yirmiliği çıkartarak garsonun eline itina ile sıkıştırdı. Garsonun kulağına yumuşak ses tonu ile fısıldadı..

“Gardaş rica etsem şu sarışın bayanı masaya davet eder misin? Al bu da senin helali hoş olsun, sakın yanlış anlama gardaş, biz delikanlı adamız, kural, racon her ne ise uyarız...Yani mekana saygısızlık olmasın”

Garson tarif ettiği yere baktıktan sonra gülümsedi.Yirmiliği de kibarca cebine koydu :

“Olur beyefendi”

Sevincinden masadan zıplamamak için kendisini zor tutmuştu. Garson sarışın kadının yanına giderek onun masasını işaret etti. Kadın gülümseyerek tabureden ayağa kalkıp, çantasını aldığı anda çoktan aklı başından gitmişti.“Aman Allahım” demişti. Kadında bir boy pos, endam vardı, inanılacak gibi değildi. Adeta beygir gibi bir karıydı.Yıllardır Beyoğlu pavyonlarında ne böyle bir karı görmüş, ne de duymuştu. Hatta yolda dahi rastlamamıştı. Yabancı filmlerde belki görmüş olabilirdi. Kadının büyük ihtimalle yabancı olduğunu tekrar düşündü. Kadın masaya yaklaştığında her centilmen erkek gibi ayağa kalkarak gülümsedi. Kadın da gülümseyerek elini uzattığında elini hemen nazikçe sıktı.

-“İyi akşamlar beyefendi adım Necla”

Kadının Türk olduğunu öğrenince biraz şaşırması. Ama daha iyiydi Türk olması. Bu yüzden sevinci belki de ikiye katlanmıştı. Garson’un bir anda elinde şampanya ile fırlaması afallamasına neden oldu. Demek ki buranın sistemi de diğer pavyonlardan farklı değildi.Onun için bu hiçte önemli sayılmazdı. Para balyası cebinde hayatının kadını bulmanın zevki ile coşmuştu bir kez. Kadın da su gibi içki içiyordu. "İstanbullu zengin bir ailenin kızı iken, kocası ile anlaşamamış ondan ayrılmış falan filan bu yüzden ailesi onu dışlamış, hayat mücadelesini sürdürüyormuş gibi bir şeyler anlattı.

Kadın bunları anlatırken O dinliyormuş gibi yapıyordu...Sanki çok umurundaydı.. Kadın sonunda

baklayı ağzından çıkarmıştı. Hemen iki sokak öte de tek göz bir evi vardı. Eğer isterse sabaha kadar beraber olabilirlerdi. Tabii ki bunun karşılığında da yüz lirasını alırdı. Zengin bir dul için fazla bir ücret değildi. Geçim dünyasıydı hayat zordu. bunu anlayışla karşılaması gerekiyordu. Yoksa eskiden olsaydı O ilk görüşte aşık olacağı bir erkekti. Üstelik şimdiye kadar onun gibi bir erkekte görmemişti. Bütün bunları olgun bir pavyon müşterisi havasıyla dinledi. Normaldi böyle işler. Hemen kabul edip hesabı istemişti. Ancak gelen hesap dudaklarını uçuklatıp bıyıklarını titretmişti. Hayatında ilk kez bir pavyonda bu kadar hesap ödüyordu. Para demetinin yarısı bir anda o gece gitmişti. Ama bunun hırsını sarışından çıkarmaya yemin etmişti. Madem bu işler böyle yürüyordu O da gerekeni yapacaktı.

Eski bir binanın ikinci katında bir odaya girdiklerinde kadın ışığı kapattı...Perdeleride iyice çekti.. .Sabaha karşı asırlık binadan bir feryat duyuluyordu...

-“Allah Allah yandım ulan ben!”

Başka bir pavyondan çıkan, bir köylüsü onu görmüştü..Cafer don gömlek kaçarken iri yarı dazlak bir adam bir elinde sarı perukla onu kovalıyordu..Kaza ile girdiği pavyon şimdiki travestilerin ilk ocağı hatta mabedi de sayılan klüp Wat 69'du. Kadir İnanır Cafer karizmayı çizdirmişti. Kıçını yine zor kurtarmıştı. Yaklaşık bir ay Beyoğlu semtine adımını dahi atmadı. Bazen bu olayı düşününce morali bozuluyordu. Ama Necla'nın yaptığı muamele onu hala titretiyordu. Cinsel duyguları hemen yoğunlaşıyor içinde az da olsa bir istek belki de belirliyordu. O sıralarda yine Aksaray da bir binanın inşaatında kalfalık yapıyordu. Yanında hemen hepsi köylüsü akrabası olan işçiler çalışıyordu. Bir gün işçilerden birisi onun yanına koşar adım gelmişti...

-Cafer abey dışarıda bir bayan seni istiyor”diyordu..

Şaşırılmıştı. Kimdi bu kadın acaba? Pavyonda sayısız kadına yaptığı büyük inşaatı askerlik anıları gibi ballandırarak anlatmıştı. Hızla dışarı çıktığında şok geçirdi. Ne yapacağını tekrar şaşırıldı, eli ayağa birbirine dolanmıştı. Arkasında duran işçiler ise merakla bakıyordu. Bir işçisinin sözlerini duyduğunda mecburen yanına giderek elini sıktı. İşçi şöyle diyordu:

-“Vallahi Cafer abime helal olsun, ne karı be artist anam avradım olsun.”

Bu sözleride duyduğunda çelişki içersinde kaldı. Düşündü, bunun yaratacağı reklamın onu köyünde unutulmazlar arasına sokacağını hesapladı. Artık bütün hemşehrileri, köydekiler, hatta kasabadakiler bile bunu duyacaktı.

-“Artist gibi bir karı Caferi inşaatta aradı.”

-“Bu Cafer ne adammış be helal olsun.”

-“İstanbul gitti oranın karılarını çatır çutur çatırdattı.”

- “Hangi Cafer bu len”
-“Lan oğlum hangi Cafer olacak kambur Hasanın oğlu Cafer.”
-“Yapma len.”
-“Lan oğlum bütün memleket duydu da sen yeni mi duyuyon?”

Necla'nın yanında iken bu konuşmalar beynine yazılıyordu. Yürümeye başladıklarında Necla elini Caferin koluna soktu. İki sevgili gibi yürümeye başlamışlardı. Bu durumu da sessizce kabullenmek durumunda kalıyordu. Bir gözü arkasındaki işçilerdeydi. O hiç konuşmuyordu ama Necla susmak bilmiyordu. Kalın erkek sesini incelterek duygusal tonda sürekli konuşuyordu.. Fikirleri birbirine uymuyordu ama sonunda Necla'yla buluşmaya başladı. Ama bu buluşmalar Cafer kör kütük sarhoş olduktan sonra gerçekleşiyordu. Gerçek şu ki ona seksin tüm inceliklerini öğretmişti.

Profesyonel bir travestiydi. Bu karşılıklı sevgi ve sekse dayanan ilişki üç ay kadar devam etmişti. Gördüğü kabus kadar. Necla ile geçirdiği geceden sonra, sarhoş bir halde eve gelmiş, uykuya dalmıştı. Korkunç bir rüya görüyordu. Akrepler, yılanlar, çıyanlar hepsi onu kovalıyordu. Can havliyle kaçıyor ama yaratıklar gittikçe yaklaşıyordu. Ölümün soğuk nefesi ensesindeyken bir anda gökyüzünden beyazlara bürünmüş bir cisim belirdi. Cafer ile yaratıkların arasına doğru inince bütün yaratıklar durdu. Beyaz çarşafın içinde elinde Asa'sı ile ak sakallı bir ihtiyar görüldü. Bu ihtiyarı çocukluğunda tanıma fırsatı bulmuştu. Köyün sayılan, sevilen ermişlerinden rahmetli Rüstem Efendiydi bu ihtiyar. Kalın sesiyle, ağzından köpükler saçılırcasına haykırıyor, bağırıyordu...

-“Ey oğul sana ben ne demiştim?.. Küffar toprağı Konstantinapolis seni bekliyor... Bir görevin vardı senin... Sen öncüsün, arkandan gelecekler var demiştim... Ama sen ne yaptın, bre şerefsiz?... Sen Allah'tan korkmaz mısın, bre kafir, bre düzü, bre namussuz, şerefsiz, haysiyetsiz sapık... Karın Haticeye acıamaz mısın? Oğlun Hıdır'dan kızın Fadime'den utanmaz mısın sen? Sen nasıl Müslümanısın? Kendine gel benden söylemesi... Cehennem de numaralı yerin hazır, bunu böyle bilesin”

Kan ter içinde yatağından fırlamıştı. Çarpık ilişkinin yarattığı rehavetin farkındaydı zaten. Böyle devam ederse yakında Merter yollarına düşebilirdi.... Hemen abdest alıp namaz kılarak tövbeye başladı.

Karısı bile bu durumuna hayret ediyordu. Seccadeden tam dört saat kalkamamıştı. Daha sonra soluğu son sürat Eyüp Sultan Camii'sinde almıştı. Gördüğü her türbenin önünde dua okuyup tövbe ediyordu...

Düşüncelerinden bir anda sıyrıldı. Haydar tumbul eliyle Cafer'in elini tutmuştu. Sıkıca kavriyordu. Göz göze geldiler. Diğer elini de omuzuna attı.

"Sarı saçlı adamdı değil mi?"

"Evet sarı saçlıydı."

"Dümbük efendi sana da kızdı değil mi?"

"Evet kızdı."

"Boşver olan oldu artık. Bolu dinlenme tesislerinde çay molası verilecek. Yol uzun, istersen şey ederiz değil mi?"